

Respect pe Un muget de frustrare zguduise întunericul sălii...

Mai ales că eroina era foarte frumoasă iar partenerul ei cu-adevărat viril. Dacă i-ar fi sfișiat fetei rochia, am fi putut admira niște sîni la fel de rotunzi ca aceia pe care era să-i piardă frumoasa salvată de Belmondo. Dacă s-ar fi lăsat să lunece în iarbă – ceea ce toată sala dorea cu nesaț – curba coapselor ei ar fi rivalizat cu liniile senzuale ale spioanei...

Dar, pe deasupra lanurilor înserate, îndrăgostiții nu vedeau decît silueta cețoasă a proiectului mesianic, culmile înșorite ale viitorului. Și începeau să discute despre recoltă, înăbușindu-și pornirile firești... Sărutul venea ca un supliment mai mult sau mai puțin facultativ. Ecranul se întuneca pe imaginea lui. Și înainte chiar de a se lumina din nou, se auzeau primele scîncete ale pruncului ce apărea în brațele fericitei mame. Evident, tenebrele momentane transpuneau cinematografic noaptea perioadei uterine...

Între pudoarea oficială și iubirea lui „am făcut-o“ a camionagiilor, era aceeași prăpastie ce despărțea viitorul profetic de Nerlugul prezentului. Pe fundul acelei prăpastii: casa prostituatelor roșcate. O femeie cu trup obosit și greoi. O femeie care, plîngînd, înșiră pe plapumă fotografiile cu marginile dantelate. Nu se știe de ce. În fața unui adolescent care nu se gîndește decît la pasărea moartă în el – visul lui de iubire. Pe fundul prăpastiei, noaptea de viscol, Transsiberianul întors din drum. Și chipul șters al femeii deasupra flăcării unei lumînări, și degetele ei mîngîindu-mi părul...

Belmondo i-a întins mîna adolescentului ce ascundea lîngă inimă o pasăre moartă. L-a tras spre soarele meridional. Iar magma înfricoșătoare și tainică a iubirii a început să se exprime cu o claritate occidentală: seducție, dorință, cucerire, sex, erotism, pasiune. Ca un adevărat profesionist al iubirii, a analizat pînă și eventualul eșec, și decepția ce-l pîndește pe tînărul seducător la primii pași ai aventurii sale. L-am văzut

pregătind o cină la lumina lumînărilor, la care-și invitase vecina. Și-a pus costum negru, a așteptat îndelung și... a adormit într-o poză de gladiator învins. Ea n-a venit...

Da, saltul în prăpastia iubirii era și el un element din cascadoria lui siberiană. Iar ca să nu fie vreo îndoială în privința asta, a venit, deghizat în Gherasim Tugai, să se așeze lângă mine, în rîndul întii de la Octombrie roșu...

Dezghețul a durat doar cîteva zile. Iarna, luîndu-și revanșa asupra acestei paranteze luminoase, a adus un suflu polar tăios, a înghețat stelele în cristalul negru al cerului.

Belmondo însă a rezistat. În fiecare zi liberă, adesea chiulind de la școală, ne trezeam înainte de răsăritul soarelui și plecam la oraș. A paisprezecea oară, a cincisprezecea, a șaisprezecea... nu ne mai săturam.

10

În pădure încă era întuneric. Zăpada era cînd aurită de lună, cînd de un albastru intens. Fiecare brăduț părea un animal la pîndă, fiecare umbră era vie și ne privea. Vorbeam puțin, neîndrăznind să rupem tăcerea solemnă a aceluia regat adormit. Din cînd în cînd, o ramură de brad se elibera de căciula albă de zăpadă. Îi ascultam foșnetul înăbușit, apoi bufnitura surdă a căderii. Cristalele de zăpadă mai zburau o vreme sub ramura trezită, sclipind ca niște paiete verzi, albastre, mov. Apoi totul încremenea din nou în somnolența argintie a lunii... Uneori percepeam un foșnet ușor, dar toate crengile rămîneau nemișcate. Ciuleam urechea: „Lupi?“. Iar pe deasupra luminișului vedeam trecînd umbra unei bufnițe. Liniștea era atît de pură, încît ni se părea că simțim densitatea și suplețea aerului înghețat pe care-l sfișiau marile aripi cenușii ale păsării.

Respect pe În acele ore încă întunecate ale nopții îmi plăcea să revin la secretul meu...

Tovarășii mei străbăteau pădurea ca să vadă o comedie, ca să învețe pe de rost câteva replici noi, ca să rîdă. Eu însă mă duceam la Octombrie roșu ca să particip la o miraculoasă transfigurare: curînd urma să am un alt trup, un alt suflet, iar pasărea din pieptul meu avea să salte în jurul inimii înfoidu-și penele. Deocamdată însă nu se mișca. Și, cu o plăcere dure-roasă, îmi purtam în mine suferința de adult – casa femeii roșcate.

Credeam că suferința mea e unică, așa cum credeam că fără seamăn va fi transfigurarea ce mă aștepta pe pămîntul făgăduit al Occidentului. Aș fi fost foarte surprins să aflu că Samurai și Utkin, care lunecau lîngă mine prin taigaua adormită, duceau și ei, sub scurtele lor îmblănite, o suferință și o nădejde. O enigmă. Un trecut misterios. Nu eram singurul ales...

Misterul lui Samurai era aspru și simplu. Mi l-a destăinuit într-o seară de iarnă, la o lună după sosirea eroului nostru... Eram în mica noastră baie de aburi, el în hîrdăul lui, eu întins pe lemnul cald și umed al laviței. Rafale de vînt loveau în fereastra îngustă cu zăpadă uscată, zăpada marilor geruri. Samurai a rămas o vreme tăcut, apoi a început să vorbească pe un ton glumeț, vesel. Ca atunci cînd povestești o șotie din copilărie. Simțeam însă că-n orice moment vocea lui nonșalantă risca să se prefacă într-un strigăt de durere înăbușită...

Se întîmplase pe cînd avea vreo zece ani. Într-o zi caldă de iulie, una din acele zile fierbinți ale verii continentale, Samurai – încă nu i se spunea Samurai – ieșea din apă alergînd. Gol pușcă, dîrdîia sub soarele fierbinte. Rîul nu ajungea să se încălzească în timpul celor cîteva săptămîni de caniculă.

Respect pe Ati A ieșit din apă și a fugit spre tufișurile în care-și agățase hainele. Deodată, împiedicându-se de un bolovan sau de o rădăcină groasă, a căzut. N-a avut când să-și dea seama că nu era o rădăcină, ci o piedică pusă cu abilitate... Două miini l-au înșfăcat de mijloc. În patru labe, a încercat să se elibereze, nepricepînd încă ce se întîmplă. În același moment, a văzut în fața lui niște cizme din piele, a simțit o mîna grea ce-l apuca de părul ud. A scos un țipăt. Cel care îl ținea de șolduri a început atunci să-l lovească în rinichi cu pumnii. Samurai și-a arcuit spinarea, a gemut, a vrut din nou să fugă. Dar mîna grea care-l ținea de păr îi strîngea acum și fața, ca o botniță. Două degete cu unghii galbene și plate i s-au înfipt în partea de jos a orbitelor – era un avertisment: „Dacă mai țipi, îți sparg ochii“. A avut totuși timp să observe că bărbatul din fața lui se așezase în genunchi. A auzit înjurături și rîsete prostești, puțin cam nervoase. Samurai nu pricepea de ce, dacă voiau să-l ucidă, nu scoteau cuțitul pe dată... Deodată, i s-a părut că insul din spatele lui voia să-i sfișie trupul gol desfăcîndu-i picioarele ude. A țipat de durere și, aproape orbit, a văzut că unul din agresori începea să se descheie la brăcinar...

La primejdie, copilul regăsește mai ușor în el animalul care n-a dispărut de tot. Agilitatea acestui animal l-a salvat pe Samurai. Trupul lui a făcut o serie de mișcări mai rapide decît pot percepe simțurile umane. Nu erau gesturi, ci mai curînd o vibrație fulgurantă ce i-a străbătut trupul din creștet pînă în tălpi. Brațul lui a respins mîna ce-i astupa gura, iar în aceeași clipă capul i s-a lăsat ușor pe spate pentru a slăbi presiunea degetelor ce-i intrau în ochi. Piciorul a țîșnit brusc lovind în burta agresorului. Umărul luneca pe iarbă împingînd trupul acela vibrant înspre rîu...

N-a putut deveni pe de-a-ntregul un tînăr animal prins în capcană. În ultimul moment, ceva a trosnit parcă în spatele lui. O durere sfișietoare l-a sfredelit pînă-n ceafă. A crezut

Respect că nu mai poate face un pas. Dar de îndată ce s-a aruncat în apă, durerea a încetat. Ca și cum curentul rece și suplu ar fi refăcut totul în tînărul trup chinuit...

Ajuns pe celălalt mal, a privit rîul fără să-i vină să creadă. Niciodată nu trecuse Oleiul înot. Prea lat, prea rapid. Nu-și mai simțea trupul, nu-și putea deosebi propria respirație de aceea a cedrilor. Capul ud îi vuia topindu-se în cerul luminos. Iar undeva, în centrul acelu trup fără margini risipit în necuprinsul taigalei, se auzea vocea sonoră și repetată a unui cuc...

Pe malul celălalt, nu a văzut pe nimeni. A așteptat seara ca să treacă rîul din nou. De data asta a înotat ținîndu-se de un trunchi de arbore plutitor. Oleiul devenea iarăși de netrecut. Nu-i luaseră hainele. Pe solul frămîntat de picioare zăceau cîteva chiștoace...

Din ziua aceea, Samurai a avut obsesia forței.

Altădată, lumea era bună. Și simplă. Ca lumina calmă a norilor albi de pe cer și reflexul lor în oglinda vie a Oleiului. Acum, în porii negri ai vieții, disimulată de cuvinte, de surisuri, băltea acea materie vîscoasă: forța, în orice moment, putea să te prindă ca într-o plasă, să te strivească de pămînt, să te frîngă în două.

Samurai a început să-i urască pe cei puternici. Iar ca să-i poată înfrunta, s-a hotărît să-și oțelească trupul. A vrut ca agilitatea de animal care-l salvase să devină firească...

Pînă la venirea toamnei, putea să treacă rîul dus-întors, fără să se odihnească. A lui a fost ideea ca, ieșind din baia de aburi, să se arunce gol în zăpadă, sub cerul înghețat. La început, nu era decît un exercițiu războinic... Știa de asemeni că trebuie să-și întărească muchia palmei. Ca japonezii. Curînd, rupea ramuri groase, uscate, dintr-o singură lovitură. La trei-sprezece ani, avea forța unui bărbat adult. Nu încă și rezistența. Venea adesea la școală cu fața plină de vîntăi, cu degetele

Respectiv, zădărnice pînă la os. Dar surprizător. Nu se mai temea de cei puternici.

Apoi, într-o zi, a schimbat o mică pepită de aur (toți aveam cîteva) pe o frumoasă ilustrată străină. Pe cartonul lucios se vedea imaginea unei mări albastre, un bulevard mărginit de palmieri, case albe cu ferestre largi. Era Cuba. Ziarele nu vorbeau decît despre această țară și despre poporul ei care avea curajul să reziste puterii Statelor Unite. Ura împotriva celor puternici și-a găsit astfel un simbol planetar: Samurai s-a îndrăgostit de mica insulă și i-a urît pe americani. Iubirea lui romantică s-a întrupat într-o figură feminină ideală: o frumoasă tovarășă de arme, o tînără luptătoare cu farmec creol, în uniformă de camuflaj cu mînele suflecate...

Însă această iubire, ca și această ură, venea prea tîrziu. Entuziasmul revoluționar era hăt, în urmă: chiar și la noi, în fundul Siberiei, oamenii începeau să-și bată joc pe față de fostul prieten bărbos. Și de Samurai, a cărui pasiune era știută de toți. La școală, băieții cîntau adesea în cor, ca să-i audă el, cuplete foarte la modă, pe melodia imnului eroicilor „barbudos“ ai lui Castro, însă cuvintele erau cu totul altele, adaptate:

*Cuba, dă-ne grîu'napoi!
Și votca! Haide, Fidel,
Ia-ți zahărul muced, că noi
N-avem ce face cu el!*

Samurai îi privea cu dispreț. Nu lua în seamă insolența lor de nevolnici: zeflemiştii ştia că nu va catadicsi să le aplice o corecție... Dar, în adîncul sufletului, Samurai își punea o mulțime de întrebări dureroase... Mai ales din ziua în care Istoria i-a dat o ultimă lovitură sub centură.

Era după o oră de geografie. În ziua aceea, profesorul vorbise despre America centrală. Cînd a sunat și sala de clasă